

færdigt, men det beror paa den ikke korrekte Opfattelse, som det ærede Medlem har af den bestaaende Lovgivning og sammes Forstaaelse af Politiet og Domstole. Det er, som jeg nævnte, kun de Kvinder, som i Flæng drive Utugt med forskellig, som efterstræbes af Politiet, trækkes frem for Domstolene og straffes. Men den Kvinde derimod, som forser sig med en enkelt Mand, straffes man ikke, selv om hun modtager Bedeslag af ham, og det gør en stor Forskel. Forstørelsen er nemlig, som jeg jo næppe vil behøve at berøre, den, at efter Naturen, saaledes som den nu en Gang har dannet Kvinden, er Kvinden i Stand til at drive Utugt som Erhverv paa en saadan Maade, at hun endogsaa hengiver sig til Utugt over 20 Gange om Dagen med forskellige Mandspersoner. Et saadant Forhold er strafbart, naar det drives som Næringsvej. Men efter Naturens Orden er der ikke nogen Mand, der for sit Vedkommende kan etablere en lignende Næringsvej. Man kan derfor ikke tale paa den Maade, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkrets gjorde, om Ligestilling og Ligeberettigelse; for det er umuligt efter Naturens Orden, saaledes som den nu en Gang har skabt Mand og Kvinde med deres Forskelligheder, at skaffe en Ligestilling til Beje. Det ærede Medlem talte om, hvad der skulde forstaaes ved Udtrykket i Vædringsforslaget: „drive Utugt som Næringsvej“, der jo er ombyttet med det Udtryk, som staar i Straffeloven: „Erhverv ved Utugt.“ Der er ganske vist stor Forskel paa disse to Udtryk. For om en Kvinde nu og da maatte erhverve noget ved Utugt, er noget ganske andet, end om hun gør et saadant Erhverv til Næringsvej, om hun gør det til Næringsvej at drive Utugt i Flæng, med hvem hun kan faa fat paa. Det er denne Forskel, man ogsaa har søgt at udtrykke ved at ombytte Udtrykket „Erhverv“ med Udtrykket „Næringsvej“, og det har efter min Mening en ikke ringe Betydning. For hvorledes vil Forholdet stille sig, dersom det foreliggende Lovforslag med de foreslaede Vædringer bliver til Lov, i Mod sætning til den nuværende Tilstand? Saaledes som Tilstanden nu er, har Politiet her i København — vel ogsaa udenfor København, men jeg skal nu hovedsagelig tale om København,

hvor disse Forhold jo spille en vis Rolle — jeg siger altsaa, saaledes som den nuværende Tilstand er her i København, er Politiet opmærksomt paa de Kvinder, der gøre en Bane af, hvad man med et godt Københavnst Udtryk kalder at gaa paa Træk om Aftenen for at fange Mandfolk, og som mere eller mindre, men dog hovedsagelig, synes at leve deraf. Det er nødvendigt, at Politiet er opmærksomt paa disse Kvinder, søger dem undersøgte og i fornødent Fald dragne til Ansvar, fordi deres hele Maade at være paa, den Trafik, de drive, indeholder en stor Fare for Samfundet, nemlig for Udbredelse af venerisk Smitte, en Sygdom, der er saa farlig for Samfundet, som maasse ikke de, der ikke have gjort sig fortrolige med denne Sygdoms Fremtræden og Egenstaber, næppe fuldstændig have fattet, en Sygdom, der begynder omtrent som ingen Ting, næsten umærkelig, ikke forstyrrer Patientens Velbefindende. Man kan mangen Gang i lang Tid slet ikke blive opmærksom paa Sygdommen, medens den efterhaanden trænger sig ind og forgifter hele Legemet, nedbryder Konstitutionen og ikke alene hans egen Konstitution, men kan være arvelig, saaledes at den ogsaa nedbryder hans Børns Konstitution. Fremdeles er den farlig i den Henseende, at han uden at vide og uden at ville det kan smitte sine Omgivelser derved, at man drikker af samme Glas eller Kop som han, uden at de ere tilstrækkelig afvaskede, eller benytter den samme Cigar- eller Pibespids og paa mange andre Maader, som det er meget vanskeligt at efterspore. Man kan derfor ikke overlade Tilsynet med denne Sygdom til enhver Forgodtbefindende. Af Hensyn til Samfundet er det nødvendigt, at det offentlige tager sig af den og træffer Forholdsregler imod denne Sygdom, der er et virkelig stort og farligt Samfundsønde. Hvad gør nu Politiet? Naar det har taget en saadan Kvinde, giver det hende en Advarsel, og naar hun atter bliver taget, straffes og advarer hun, og naar hun igen forser sig, straffes hun atter og indskrives som offentligt Fruentimmer og bliver saa viftationspligtig, hvad hun for øvrigt ogsaa var paa det forudgaaende Stadium. Dermed mener man at have gjort, hvad der er nødvendigt; men det er ikke Tilfeldet. Fordi en Kvinde er indskrevet som offentligt Fruentimmer, kan Sor-